

Audioboeken

Lees het artikel 'Een boek voor je oren' en beantwoord de vragen hieronder.

Denk je dat je een boek op dezelfde manier ervaart als je ernaar luistert, of is er een verschil tussen een boek lezen en luisteren?

Esther zegt in het artikel dat een voorlezer qua geslacht en leeftijd moet passen bij de hoofdpersoon. Hoe denk jij daarover?

Vind jij het fijn als verschillende personages hun eigen stemmetje krijgen of juist niet?

Wat zijn volgens het artikel de voor- en nadelen van AI als voorlezer?

Naam

Datum

.....

.....

Audioboeken

Wat zou jij doen als je het dialect van een personage moet nadoen bij het voorlezen, maar dat dialect zelf niet (goed) spreekt?

Is ieder boek geschikt om voor te lezen? Welke eigenschappen die genoemd worden in het artikel, maken dat een boek minder geschikt is om voor te lezen?

Mag je voor school ook boeken luisteren in plaats van lezen? Zo niet, waarom niet, denk je? En wat vind je daarvan?

Welke tips kun je uit het artikel halen om in het vervolg beter voor te lezen?

Naam

Datum

.....

.....

Zonder parachute uit een vliegtuig geduwd worden. Met een rotvaart in een auto rondscheuren, die je met geen mogelijkheid kunt besturen. In het diepe gegoooid worden, terwijl je nooit zwemmen hebt geleerd. In een vreemde stad verdwalen en aan niemand de weg kunnen vragen omdat iedereen Japans spreekt.

Zo voelde het. Maar dat dan allemaal tegelijk.

Ik wist niet wie ik was, waar ik was en hoe ik op deze verlaten plek terecht was gekomen. Mijn kop deed barstens zeer, dat wist ik wel. Het was alsof iemand er met een hamer alle herinneringen uit had geslagen – en hoe hard ik het ook probeerde, ik kon ze niet meer terugvinden. Alles was ineens volkomen onzeker, geheimtaal en niet te vertrouwen. Ik was er wel maar toch ook niet en dat gaf een behoorlijk creepy gevoel. Meer dan creepy. Eerlijk gezegd deed ik het bijna in mijn broek – een jeans met rafelige broekspijpen die me ook al niet bekend voorkwam – van angst. Ik verlangde naar een veilige plek, een bed of desnoods een hol, waar ik in weg zou kunnen kruipen, maar er was niets beschuttends te vinden op deze uitgestrekte gele grasvlakte. Geen huis, geen boerderij, zelfs geen schuurtje. Alleen een eindeloze asfaltweg die het kale landschap doormidden spleet. De lucht erboven leek vloeibaar door de hitte. Ikzelf trouwens ook. Mijn blouse – complete stranger nummertje zoveel – plakte aan mijn kletsnatte rug. Er zat een scheur in de mouw en de huid eronder was geschaafd.

Had ik soms een ongeluk gehad? Was ik op mijn hoofd gevallen en door de klap mijn geheugen kwijtgeraakt?

Ik tuurde om me heen. Maar nergens zag ik een gecrashte scooter of een over de kop geslagen auto – alsof ik als Icarus met gesmolten vleugels uit de lucht was komen vallen. Icarus, die kende ik blijkbaar wel. Ik had liever geweten hoe ik zelf heette. Als ik mijn naam eenmaal terug had, dan kwam de rest vanzelf ook...

Wacht!

Koortsachtig groef ik met mijn handen in de zakken van mijn spijkerbroek. Ik tastte mijn blouse af, voelde in het minizakje op de borst.

Leeg. Geen identiteitsbewijs, geen boodschappenbriefje, helemaal niks.

Mijn ooghoeken jeukten en mijn gedachten sloegen op hol. Dit was een grap. Zo meteen zou er een candid-cameraman uit het gras omhoogspringen en grijnzend 'Gotcha!' roepen. Of misschien was ik niet echt, bestond ik alleen in het hoofd van een of andere fantast. Of nog erger: ik was zelf gek geworden.

*Fragment uit Boy 7 van
Mirjam Mous*

‘Ik ben Eslin.’

Het zinnetje zeg ik meerdere keren per dag hardop, uit angst mijn naam te vergeten.

Want als ik die vergeet, raak ik echt álles kwijt.

Ik kijk naar de gekleurde deuren om me heen. Alle zes zitten ze op slot. Ik zit op mijn bed in het midden van het Centrum.

Dat ben ik zo gaan noemen omdat ik letterlijk in het middelpunt van de ronde ruimte zit. De metershoge schacht boven me is de enige uitweg, maar de muren zijn niet te beklimmen.

Geloof me, ik heb het geprobeerd, maar het lukte me niet.

Ontsnappen via de schacht is onmogelijk, de deuren zijn dus mijn enige hoop.

Nog twee te gaan...

Het wordt tijd voor de groene deur, ik heb de sleutel ervan al veel te lang in mijn bezit.

‘Doe het nu,’ zeg ik zachtjes. ‘Waar wacht je nog op?’

Ik praat steeds vaker hardop tegen mezelf. Eerst dacht ik dat ik gek aan het worden was, maar het schijnt dat je het zelf niet doorhebt als je écht gek wordt. Alleen je omgeving merkt het.

Het is een typisch Aksha-feitje.

Aksha vertelde me altijd zo veel feitjes dat ik ze allang niet allemaal meer kan opnoemen. Maar soms poppen ze op in mijn hoofd, als zo’n gedachtewolkje bij een tekenfilmfiguur.

Ik probeer Aksha’s gezicht voor me te zien, maar het lukt me nauwelijks. Het lijkt wel of alles van thuis langzaam vervaagt, zoals een tekening op een beslagen autoruit.

Mijn maag rammelt.

Ik kijk weer naar de sleutel in mijn hand, die klam is van het zweet. De volgende deur móét ik vandaag openen, want ik weet niet hoelang ik het nog volhoud.

Mijn laatste pakje crackers heb ik vanochtend open gemaakt en volgens Aksha kan een mens drie weken zonder eten. Met geluk.

En de enige manier om aan nieuw eten te komen is door de volgende deur te openen. De groene dus.

‘Mijn lievelingskleur,’ zeg ik. ‘Groen doet me denken aan de natuur, aan vrijheid. De vakanties in Zweden, samen met Ros en mijn ouders.’

Niet vergeten.

Nooit vergeten.

Ik kijk naar de camera aan het hoge plafond. Tussen de camera en het plafond steekt een schoen. De veter bungelt sneu naar beneden.

‘Ik ben Eslin,’ zeg ik zachtjes. ‘Ik heb een broer. Hij is één jaar jonger en ik noem hem jonkie omdat hij zo’n babyface heeft.’

Sinds ik hierbinnen ben, begrijp ik pas waarom Aksha altijd zo veel feitjes onthoudt. Het opsommen ervan maakt me écht rustiger.

Ik kijk weer naar de camera. Zou Bivak op dit moment naar me kijken?

Vast wel. Volgens mij volgt hij elke stap die ik zet.

Waarom ik 'hij' zeg, weet ik eigenlijk niet.

Misschien is het wel een vrouw.

Een jongen, een meisje. Twintiger. Vijftiger. Iemand die ik ken, een volslagen vreemde.

Ik heb werkelijk géén idee.

Ik herinner me niets van die avond van het feest. Het is net of er schrikdraad om die herinnering zit. Elke keer als ik dichterbij kom, krijg ik een schok en vlieg ik een meter achteruit.

*Fragment uit After Party van
Maren Stoffels*

